

Sygn. akt III AUa 506/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Krzysztof Szewczak (spr.)
	sędzia Jerzy Sieklucki sędzia (del.) Jacek Chaciński

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2020 r. w Lublinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziałowi w W.

o zaprzestanie potrąceń z renty

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddziału w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 20 maja 2019 r. sygn. akt IV U 839/18

oddala apelację.

Jacek Chaciński Krzysztof Szewczak Jerzy Sieklucki

III AUa 506/19

UZASADNIENIE

W dniu 7 grudnia 2018 r. wpłynęło do Sądu Okręgowego w Siedlcach pismo M. P. zatytułowane „odwołanie”, przekazane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W., w którym M. P. wskazał, że nie zgadza się na potrącanie z przyznanej mu renty z tytułu niezdolności do pracy, zasiłku dla bezrobotnych, który pobierał od 10 czerwca 2014 r. do 6 grudnia 2014 r. Zasiłek ten pobierał po tym, jak w dniu 3 lutego 2014 r. wystąpił z wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Wniosek ten został rozpoznany dopiero decyzją z dnia 11 marca 2015 r., a on, aby móc korzystać z ubezpieczenia zdrowotnego, musiał zarejestrować się jako osoba bezrobotna. Musiał korzystać ze świadczeń zdrowotnych, gdyż jest osobą niepełnosprawną, po ciężkim wypadku, który skutkowało czterokończynowym niedowładem. W tych okolicznościach nie może odpowiadać za opieszałość Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, który decyzję o przyznaniu renty wydał po wielu miesiącach.

W wykonaniu zobowiązania do uzupełnienia braków formalnych odwołania poprzez wskazanie decyzji, której dotyczy odwołanie, ubezpieczony złożył pismo z dnia 3 stycznia 2019 r., w którym wskazał, że nie zgadza się z decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddziału w W. z dnia 2 listopada 2018 r., w której organ rentowy zawiadomił go o zajęciu renty na poczet należności z tytułu pobranego zasiłku dla bezrobotnych w kwocie 3 499,40 zł brutto.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o odrzucenie odwołania wskazując, że odwołanie do sądu przysługuje od decyzji organu rentowego, a w odwołaniu nie wskazano decyzji, od której wniesiono odwołanie.

Wyrokiem z dnia 20 maja 2019 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustalił, iż brak jest podstaw do dokonywania od miesiąca grudnia 2018 r. potrąceń z renty z tytułu niezdolności do pracy przysługującej M. P. tytułem egzekucji kwoty pobranej przez M. P. tytułem zasiłku dla bezrobotnych za okres od dnia 10 czerwca 2014 r. do dnia 6 grudnia 2014 r.

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd I instancji ustalił, że M. P. wystąpił w dniu 20 lutego 2014 r. do ZUS z wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Po rozpoznaniu tego wniosku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. decyzją z dnia 11 marca 2015 r. przyznał ubezpieczonemu od dnia 1 kwietnia 2014 r. rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji na okres do 30 czerwca 2017 r.

Po złożeniu wniosku o rentę, a przed ustaleniem prawa do tego świadczenia, ubezpieczony zarejestrował się Powiatowym Urzędzie Pracy w S.. W dniu 10 czerwca 2014 r. Powiatowy Urząd Pracy w S. wydał decyzję, w której uznał ubezpieczonego z dniem 10 czerwca 2014 r. za osobę bezrobotną i przyznał mu prawo do zasiłku dla bezrobotnych na okres od dnia 10 czerwca 2014 r. do dnia 6 grudnia 2014 r. Następnie – po przyznaniu ubezpieczonemu od dnia 1 kwietnia 2014 r. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy – postanowieniem z dnia 26 września 2018 r. Powiatowy Urząd Pracy w S. wznowił z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie zakończonej w/w decyzją z 10 czerwca 2014 r. o uznaniu ubezpieczonego za osobę bezrobotną i przyznaniu mu zasiłku dla bezrobotnych na okres od dnia 10 czerwca 2014 r. do dnia 6 grudnia 2014 r. W ramach wznowionego postępowania administracyjnego, w dniu 22 października 2018 r. Powiatowy Urząd Pracy w S. wydał decyzję, w której uchylił w/w decyzję z 10 czerwca 2014 r. o uznaniu ubezpieczonego za osobę bezrobotną i przyznaniu ubezpieczonemu prawa do zasiłku dla bezrobotnych w okresie od dnia 10 czerwca 2014 r. do dnia 6 grudnia 2014 r., a także późniejszą decyzję z 26 lutego 2015 r. o utracie przez ubezpieczonego statusu osoby bezrobotnej z dniem 9 lutego 2015 r. i ponownie orzekł co do ubezpieczonego w przedmiocie statusu osoby bezrobotnej i prawa do zasiłku w ten sposób, że odmówił uznania ubezpieczonego za osobę bezrobotną z dniem 10 czerwca 2014 r. oraz odmówił przyznania ubezpieczonemu zasiłku dla bezrobotnych od dnia 10 czerwca 2014 r. Ubezpieczony nie odwołał się od decyzji z dnia 22 października 2018 r.

Po wydaniu w/w decyzji z dnia 22 października 2018 r. o odmowie uznania ubezpieczonego za osobę bezrobotną i odmowie przyznania zasiłku dla bezrobotnych, Powiatowy Urząd Pracy w S. nie wydał decyzji w przedmiocie obowiązku zwrotu przez M. P. kwoty pobranej tytułem zasiłku dla bezrobotnych w okresie od dnia 10 czerwca 2014 r. do dnia 6 grudnia 2014 r. W piśmie z dnia 23 października 2018 r. Powiatowy Urząd Pracy w S. poinformował Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. o kwocie nienależnie pobranego przez ubezpieczonego zasiłku dla bezrobotnych w okresie od dnia 10 czerwca 2014 r. do dnia 6 grudnia 2014 r. w kwocie 3 499,40 zł brutto, a to w związku z przyznaniem M. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1 kwietnia 2014 r., wskazując, że należność z tego tytułu powinna być uregulowana przez ZUS.

W związku z w/w pismem Powiatowego Urzędu Pracy w S. z dnia 23 października 2018 r., które Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. potraktował jako zajęcie świadczenia rentowego ubezpieczonego, w piśmie z dnia 2 listopada 2018 r. pozwany organ rentowy poinformował Powiatowy Urząd Pracy w S. oraz ubezpieczonego o dokonywaniu od grudnia 2018 r. potrąceń z renty.

Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności zwrócił uwagę na trafne stanowisko organu rentowego, że odwołanie do sądu przysługuje od decyzji tegoż organu. W sprawie niniejszej ubezpieczony wskazał, że nie zgadza się z decyzją organu

rentowego z dnia 2 listopada 2018 r., w której organ ten zawiadomił go o zajęciu renty ubezpieczonego na poczet należności z tytułu pobranego zasiłku dla bezrobotnych w kwocie 3 499,40 zł brutto.

Sąd Okręgowy dalej podniósł, że z dokonanych w sprawie niniejszej ustaleń wynika, że w dniu 2 listopada 2018 r. organ rentowy skierował do ubezpieczonego i do Powiatowego Urzędu Pracy w S. pismo o dokonywaniu potrąceń z renty ubezpieczonego z tytułu nienależnie pobranego zasiłku dla bezrobotnych w okresie od 10 czerwca 2014 r. do 6 grudnia 2014 r. Analiza w/w pisma z 2 listopada 2018 r., zdaniem Sądu Okręgowego, wskazuje na to, że organ rentowy formalnie nie określił w/w pisma jako decyzji, jednakże stanowi ono decyzję, od której przysługuje ubezpieczonemu odwołanie do sądu, gdyż spełnia ono wszystkie niezbędne wymogi formalne decyzji administracyjnej. Pismo to pochodzi od organu rentowego, opatrzone jest datą, skierowane jest do ubezpieczonego (obok PUP w S.), zawiera rozstrzygnięcie w przedmiocie wysokości renty ubezpieczonego wprowadzając potrącenia ze świadczenia, zawiera podstawę prawną dokonywania potrąceń wskazując przy tym na przepisy art. 139 i art. 140 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jest podpisane przez pracownika organu rentowego z podaniem jego imienia i nazwiska, a także stanowiska służbowego. W tych okolicznościach uznać należy, że w/w pismo, choć nie określone mianem decyzji stanowi w istocie decyzję organu rentowego, ponieważ zawiera wszystkie istotne elementy decyzji określone w art. 107 § 1 k.p.a. Decyzja ta nie zawiera pouczenia o możliwości wniesienia odwołania do sądu, ale nie ulega wątpliwości, że z uwagi na jej przedmiot dotyczący wysokości renty z tytułu niezdolności pracy, od decyzji tej przysługuje odwołanie.

Sąd I instancji uznał odwołanie za uzasadnione, chociaż nie do końca z przyczyn wskazanych przez ubezpieczonego. Zgodnie z art. 139 ust. 1 pkt 9 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ze świadczeń pieniężnych określonych w ustawie – po odliczeniu składki na ubezpieczenie zdrowotne oraz zaliczki i innych należności z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych – podlegają potrąceniu z uwzględnieniem art. 141 – zasiłki i świadczenia wypłacone na podstawie przepisów o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, za okres, za który przyznano prawo do emerytury lub renty. Zdaniem Sądu Okręgowego przepis ten niewątpliwie przewiduje możliwość dokonywania potrąceń z renty należności z tytułu zasiłku dla bezrobotnych wypłaconego za okres, za który przyznano prawo do renty. Uregulowanie to koresponduje z regulacją zawartą w art. 78 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, na którą powołał się Powiatowy Urząd Pracy w piśmie z dnia 15 kwietnia 2019 r. skierowanym do Sądu (k. 37 akt sprawy), który w ust. 4 stanowi, że w przypadku przyznania bezrobotnemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na okres, w którym był bezrobotny, pozbawienie statusu bezrobotnego i prawa do zasiłku następuje za okres, za który przyznano rentę z tytułu niezdolności do pracy. Należy podkreślić, że w sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego w kwestii potrąceń ze świadczenia rentowego sąd, podobnie jak organ rentowy, nie jest uprawniony do badania merytorycznej zasadności dokonywania określonych potrąceń ze świadczenia. Sąd jest uprawniony natomiast do zbadania, czy formalnie potrącenia dokonywane są zgodnie z przepisami ustawy. Należy podkreślić, że regulacja ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dotycząca potrąceń ze świadczeń, zawarta w art. 139-141 nie jest kompletna i w art. 142 tejże ustawy ustawodawca przewidział, że w zakresie nieuregulowanym w art. 139-141 do egzekucji ze świadczeń pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania cywilnego albo przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. I tak, zgodnie z art. 2 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, egzekucji administracyjnej podlegają należności pieniężne przekazane do egzekucji administracyjnej przez inne ustawy. Tą inną ustawą jest m.in. ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, która w art. 76 ust. 6 stanowi, że kwoty nienależnie pobranych świadczeń podlegają ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, przy czym, w myśl art. 3 § 1 w/w ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, egzekucję administracyjną stosuje się do obowiązków określonych w art. 2 (tu do świadczeń pobranych tytułem zasiłku dla bezrobotnych), gdy wynikają one z decyzji lub postanowień właściwych organów, albo – w zakresie administracji rządowej i jednostek samorządu terytorialnego – bezpośrednio z przepisu prawa. Odnosząc powyższe uregulowania do okoliczności sprawy stwierdzić należy, że organ rentowy wprowadzając potrącenia z renty ubezpieczonego działał w oparciu o pismo Powiatowego Urzędu Pracy w S. z dnia 23 października 2018 r. informujące o nienależnie pobranym przez M. P. zasiłku dla bezrobotnych za okres, w którym przyznano mu następnie rentę z tytułu niezdolności do pracy. Tymczasem zgodnie

z w/w przepisami, tj. art. 3 § 1 w związku z art. 2 § 1 pkt 5 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, nienależnie pobrane świadczenie pieniężne, którym zgodnie z art. 76 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy jest m.in. zasiłek wypłacony osobie za okres, za który nabyła prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, podlega zwrotowi w oparciu o decyzję w przedmiocie obowiązku nienależnie pobranego świadczenia. Do wniosku takiego prowadzi również uregulowanie zawarte w art. 76 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, z którego wynika, że osoba która pobrała nienależne świadczenie pieniężne (vide: art. 76 ust. 2 pkt 3 tej ustawy), jest obowiązana do zwrotu, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji z przedmiocie obowiązku zwrotu nienależnie pobranego świadczenia. Sąd Okręgowy dalej wskazał, że Powiatowy Urząd Pracy w S., przed skierowaniem do organu rentowego zajęcia świadczenia rentowego M. P., nie wydał decyzji stwierdzającej obowiązek zwrotu przez ubezpieczonego jako nienależnie pobranego świadczenia zasiłku dla bezrobotnych za okres od dnia 10 czerwca 2014 r. do dnia 6 grudnia 2014 r., poprzestając na wydaniu decyzji z 22 października 2018 r. uchylającej wcześniejszą decyzję o uznaniu ubezpieczonego za osobę bezrobotną i przyznaniu mu prawa do zasiłku dla bezrobotnych oraz w dalszej kolejności odmawiającej mu statusu osoby bezrobotnej i prawa do zasiłku. Decyzja z dnia 22 października 2018 r. nie nakłada na ubezpieczonego obowiązku zwrotu wypłaconego zasiłku dla bezrobotnych, a jedynie rozstrzyga w kwestii statusu osoby bezrobotnej i prawa do zasiłku. Tym samym – w świetle przytoczonych wyżej uregulowań wymagających dla prowadzenia egzekucji wydania decyzji stwierdzającej obowiązek zwrotu nienależnie pobranego świadczenia – brak jest podstaw do dokonywania przez organ rentowy potrąceń z renty ubezpieczonego. Pismo Powiatowego Urzędu Pracy w S. z dnia 23 października 2018 r. skierowane do organu rentowego z informacją o kwocie nienależnie pobranego zasiłku dla bezrobotnych zostało sporządzone z pominięciem regulacji zawartej w art. 76 ust.1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy i samo w sobie nie może stanowić podstawy dokonywania potrąceń z renty przysługującej ubezpieczonemu. Przepis art. 139 ust. 1 pkt 9 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przewidział możliwość potrącenia ze świadczeń emerytalno-rentowych zasiłków wypłaconych na podstawie przepisów o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu za okres, za który przyznano prawo do emerytury lub renty. Zdaniem Sądu Okręgowego potrącenia te nie mogą odbywać się bez uprzedniej decyzji stwierdzającej obowiązek zwrotu nienależnie pobranych świadczeń (art. 142 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z art. 2 § 1 pkt 5 i art. 3 § 1 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji w związku z art. 76 ust. 6 oraz ust. 1 i ust. 2 pkt 3 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy).

Mając to wszystko na uwadze Sąd Okręgowy uznał odwołanie ubezpieczonego za uzasadnione i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję poprzez ustalenie, że począwszy od miesiąca grudnia 2018 r. brak jest podstaw do dokonywania potrąceń z renty z tytułu niezdolności do pracy przysługującej M. P. tytułem egzekucji kwoty pobranej przez M. P. tytułem zasiłku dla bezrobotnych za okres od dnia 10 czerwca 2014 r. do dnia 6 grudnia 2014 r.

Apelację od tego wyroku wniósł Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.. Zaskarżając wyrok Sądu I instancji w całości apelant zarzucił mu:

a/ błędną wykładnię prawa materialnego, a mianowicie art. 139 ust. 1 pkt 9 i art. 142 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, art. 83 ust. 1, 2 i 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 76 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 i 3, ust. 6, art. 78 ust. 1, 3 i 4 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz art. 2 § 1 pkt 5, art. 3 § 1 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji;

b/ sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału poprzez ustalenie, że organ rentowy nie ma podstawy prawnej do dokonywania potrąceń z renty wnioskodawcy nienależnie pobranego zasiłku na rzecz Powiatowego Urzędu Pracy w S., bez wydania formalnej decyzji o zwrocie nienależnie pobranego zasiłku;

c/ naruszenie przepisów postępowania poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.), nieustosunkowanie się do całości zgromadzonego materiału dowodowego (art. 328 § 2 k.p.c.), rozpoznanie odwołania w sytuacji gdy nie została wydana decyzja (art. 477⁹ § 1 k.p.c.), niewezwanie do udziału w sprawie w charakterze

zainteresowanego Powiatowego Urzędu Pracy w S. (art. 477¹¹ § 1 i 2 k.p.c.), niewłaściwość rzeczową sądu ubezpieczeń społecznych.

W konsekwencji tych zarzutów pozwany organ rentowy wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego organu rentowego nie zasługiwała na uwzględnienie, ponieważ nie zostały w niej przedstawione zarzuty skutkujące zmianą lub uchyleniem zaskarżonego wyroku. Zaskarżony wyrok, pomimo częściowo błędnego jego uzasadnienia, odpowiada prawu.

Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje i przyjmuje za własne niesporne ustalenia faktyczne, dokonane przez Sąd Okręgowy. Sprawia to, że nie zachodzi potrzeba powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 października 1998 r., II CKN 923/97 – OSNC 1999, z. 3, poz. 60; z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 21/98 – OSNAP 2000, nr 4, poz. 143; z dnia 20 stycznia 2000 r., I CKN 356/98 – LEX nr 50863; z dnia 7 kwietnia 2004 r., IV CK 227/03 – LEX nr 585855; z dnia 20 maja 2004 r., II CK 353/03 – LEX nr 585756; z dnia 17 lipca 2009 r., IV CSK 110/09 – LEX nr 518138; z dnia 27 kwietnia 2010 r., II PK 312/09 – LEX nr 602700).

Istota sporu w postępowaniu apelacyjnym sprowadzała się do oceny, czy w okolicznościach sprawy niniejszej potrącenie z należnej M. P. renty z tytułu niezdolności do pracy pobranego przez niego w okresie od dnia 10 czerwca 2014 r. do dnia 6 grudnia 2014 r. zasiłku dla bezrobotnych było możliwe (prawnie skuteczne) bez uprzedniej decyzji stwierdzającej obowiązek zwrotu tego zasiłku jako nienależnie pobranego świadczenia.

Na tak postawione pytanie należy udzielić jednoznacznie twierdzącej odpowiedzi. Trafnie organ rentowy zarzucił, że w przepisie art. 78 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz.U. 2020 r., poz. 1409) został przewidziany uproszczony tryb pomniejszania (potrącania) m.in. renty z tytułu niezdolności do pracy o nienależnie pobrane świadczenie pieniężne, w tym zasiłek finansowany z Funduszu Pracy. W sytuacji opisanej w tym przepisie nie zachodzi potrzeba wydawania decyzji o zwrocie nienależnie pobranego świadczenia. Stosownie bowiem do ostatnio powołanego przepisu, w przypadku przyznania bezrobotnemu prawa m.in. do renty z tytułu niezdolności do pracy w wysokości przekraczającej połowę minimalnego wynagrodzenia za pracę za okres, za który pobrał zasiłek z tytułu pozostawania bez pracy, pobrane z tego tytułu kwoty w wysokości uwzględniającej zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych i składkę na ubezpieczenie zdrowotne zalicza się na poczet przyznanego przez organ rentowy świadczenia. Kwoty te traktuje się jak świadczenia wypłacone w kwocie zaliczkowej w rozumieniu art. 120 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2020 r., poz. 53 ze zm.)

Uwadze Sądu I instancji oraz wcześniej organowi rentowemu uszło, że stosownie do art. 78 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w sytuacji, gdy kwota przyznanego świadczenia ubezpieczeniowego, w tym przypadku renty z tytułu niezdolności do pracy, jest niższa aniżeli połowa (1/2) minimalnego wynagrodzenia za pracę, wypłata zasiłku dla bezrobotnych powinna być kontynuowana (por. M. Culepa [w:] M. Culepa, M. Rotkiewicz, D. Wołoszyn-Kądziółka: Ustawa o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Komentarz, Legalis, komentarz do art. 78, teza 2).

Decyzją z dnia 11 marca 2015 r. organ rentowy przyznał M. P. rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 kwietnia 2014 r. do dnia 30 czerwca 2017 r. w proporcjonalnej wysokości 295,56 zł miesięcznie. Minimalne wynagrodzenie za pracę w 2014 r., zgodnie z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 września 2013 r. w sprawie minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2014 r. (Dz.U. 2013 r., poz. 1074) zostało ustalone w wysokości 1 680 zł. Połowa minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2014 r., w tym w całym spornym okresie od dnia 10 czerwca 2014 r. do dnia 6 grudnia 2014 r., wynosiła więc 840 zł.

Wysokość przyznanej ubezpieczonemu w tym okresie proporcjonalnej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy wynosząca 295,56 zł nie przekraczała więc połowy minimalnego wynagrodzenia za pracę. Oznacza to, że przyznana M. P. renta z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w takiej właśnie wysokości pozostawała bez wpływu na wypłatę w spornym zakresie zasiłku dla bezrobotnych. Przyznane M. P. to ostatnie świadczenie, zgodnie z art. 78 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, nie podlega więc zaliczeniu na poczet przyznanej mu przez ZUS renty z tytułu niezdolności do pracy.

Mając to wszystko na uwadze zarzutów przedstawionych w apelacji organu rentowego nie można uznać za uzasadnione. Zaskarżony wyrok odpowiada więc prawu, a apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Z przedstawionych wyżej względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.